

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. Nostratis sententiæ argumenta referuntur ac expenduntur cum
conclusionem super ijs reflexivâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

S. III.

Nostri sententiae argumenta referuntur ac expenduntur cum conclusione super iis flexiva.

ARGUMENTUM I.

104. Auctor Regalis Sacerdotij cit. lib. 3. S. 4. n. 1. argumentatur 1. ex Concilio Nicæni c. 18. cuius hæc exhibentur verba: Omnes Episcopi in gravioribus causis liberè Apostolicam appellent Sedem, atque ad eam quasi ad matrem confugiant, cuius dispositioni omnes majores Ecclesiasticas causas Apostolorum auctoritas reservavit. Citat hunc Canonem ex Concilio Nicæno S. Julius I. in epist. 2. contra Orientales pro Athanasio, & habetur tomo 1. Conciliorum post Concilium Nicænum: Idemque habet Pelagius II. in Cap. stultis. 17. distinctione Si ergo majores & difficiliore cause, inter quas sunt utique cause fidei, Apostolicæ Sedi reservantur; oportet, hujus sententias esse infallibilis auctoritatis: alioquin non Pontifici reservandæ forent, sed Concilio: & sicut fides certa est, nec ullum admittit dubium, ita sententia, cui reservantur cause fidei, debet esse certa, & dubij expert; ubi enim sententia non est certa, etiam id, quod per sententiam pronuntiatum est, non est certum; & si certum non est, non potest esse dogma, & objectum fidei.

ARGUMENTUM II.

105. Idem Auctor cit. S. 4. n. 2. argumentatur 2. ex Synodo Alexandrina, cui præfuit Magnus Athanasius, suo & Synodi nomine scribens ad Felicem II. Papam: Ideo, Pater beatissime, quia semper Antecessores nostri, & nos à vestra sancta Apostolica Sede auxilium habuimus, & nostri vos curam habere agnovimus, præsertim Apostolicam, & summam expetimus juxta Canonum decreta Sedem, ut inde auxilium capiamus, unde Prædecessores nostri ordinationes & (NB.) dogmata ceperunt. Et infra: Similiter à supra dictis Patribus Concilij Nicæni est definitum consonanter, ut si quisquam Episcoporum Iudices suspectos habuerit, vestram sanctam Romanam impelleret Sedem, cui ab ipso Domino potestas ligandi & solvendi speciali privilegio super alios est concessa. Ipsa enim firmamentum à Deo fixum, & immobile percepit, quoniam ipsam formam universorum lucidissimam Dominus Iesus Christus vestram Apostolicam constituit Sedem. Ipsa est etiam sacer vertex, in quo omnes Ecclesie vertuntur, sustentantur, relevantur: Tu profanarum hæresum, atque omnium infestantium depositor, ut Princeps & Doctor, Caput, omnium Orthodoxæ doctrinæ, & immaculate fidei existis &c. Hæc Athanasius & cum illo Synodus Alexandrina: ex quorum sententia, si Papa dogmata condidit, si est firmamentum à Deo fixum & immobile, in quo omnes Ecclesie vertuntur & sustentantur; si omnium hæresum profigitor; si

Princeps, Doctor, Caputque omnium orthodoxæ doctrinæ, & immaculatæ fidei; planè sequitur, infallibilem esse, & quæ ab illo definita sunt, eo prætextu, quod errare possit, repelli haud posse: alioquin omnia illa Athanasij encomia adulationes sunt, & verba sensu vacua, captandæ tantum gratiæ adornata.

ARGUMENTUM III.

106. Auctor præallegatus n. 3. argumentatur 3. ex Concilio Carthaginensi, de quo Innocentius I. Papa in sua ad eandem Synodum epistola to. 1. Conciliorum relatâ, scribebat in hæc verba: Antiquæ traditionis exempla servantes, & Ecclesiasticæ memores disciplinæ, nostræ religionis vigorem non minus nunc in consulendo, quam antea, cum pronuntiaretis, veneratione firmatis, qui ad nostrum referendum approbâstis esse iudicium, scientes quid Apostolicæ Sedi (cum omnes hoc loco positi, ipsum sequi desideremus Apostolum) debeatur, à quo ipse Episcopatus, & tota auctoritas nominis hujus emerit. Quem sequentes, tam mala jam damnare novimus, quam probare laudandâ: vel id verò, quod Patrum instituta Sacerdotali officio custodientes, non cenletis esse calcandâ: quod illi non humanâ, sed Divinâ decreverit sententiâ: ut quidquid, quamvis de disjunctis, remissisque Provincijs ageretur, non prius ducerent finiendum, nisi ad hujus sedis notitiam perveniret, ut totâ hujus auctoritate (justa quæ fuerit) pronuntiatio firmaretur: indeque sumerent cetera Ecclesia (velut de natali suo fonte aquæ cunctæ procederent, & per diversas totius mundi regiones puri capitis incorruptæ manarent) quid præcipere, quos abluere, quos veluti in cano inmundabili sordidatos, mundive digna corporibus unda vitaret. Vides hic iterum testari Innocentium, ultimam fidei definitio-nem ad Papam spectare, ab hoc veluti natali fonte sanam sinceramque doctrinam fluere: ab hoc alios Episcopos, Ecclesiasticque omnes discere, quos absolvere, quos damnare hæresis oportet: quæ omnia falsissima sunt, si Pontifex Ecclesiæ docens errare potest, tunc enim ab alijs corrigi & doceri debet: nec illius sententia, utpote incerta, fidei quæstiones finire potest, sed ad aliud forum, aliûmve doctrinæ fontem recurrendum erit.

ARGUMENTUM IV.

107. Præfatus Auctor n. 4. argumentatur 4. ex Concilio Ephesino, ad quod Cælestinus Papa, cum hæresin Nestorianam ipse in Synodo Romana prædamnalet, Legatos quidem Ephesum ad Concilium misit, sic tamen, ut sententiam Romæ datam exsequerentur, certamque Patribus regulam præfigerent, juxta quam Nestorium contumaciter erroribus insistentem damnarent: sic enim habetur tomo 1. Consilior. in Actis Concilij Ephesini tom. 2. can. 15. Evagrio l. 1. hist. c. 4. epist. Synodali Cælestini in versione Cresconiana apud Baron. ad annum. 431. & Spondan. ibid. n. 4. Si ergo Papa hæreses ante Concilium damnat, & quos

quos damnavit, à tota Ecclesia pro hæreticis damnari jubet: si Concilij sententiam, quâ teneantur, præscribit; ergo minùs, quàm ipsa Concilia errare potest: alioquin non ipse Concilij, sed hæc Pontifici credenda præscriberent: quod enim hoc paradoxum, ut qui eget doctrinâ, doceat, qui non egent, doceantur? quique errare à via potest, eos ducat, qui errare non possunt, hoc est, videns, confuso rerum ordine, à cæco, Magister à discipulo discat, fons à rivulo bibat? In Concilio Carthagenensi sub Damaso Papâ, qui anno 367. electus est, & anno 384. mortuus, Stephanus Archiepiscopus, & tria Africa Concilia in epist. ad S. Damasum, quæ habetur tomo. 1. Concilior. & Damasus in responsoria ad eoldem Episcopos, apertè profitentur: *sedis Romanæ Episcoporum judicia, & summorum finem Ecclesiasticorum negotiorum, & sententiam de Divinis rebus reservatam esse. Apostolicam hanc sedem firmamentum esse à Deo fixum & immobile, omniumque verticem Ecclesiarum.*

ARGUMENTUM V.

108. **A**uthor ille præf. n. 5. argumentatur ex Concilio Chalcedonensi, cujus meminit S. Thomas in opus. contra errores Græcorum, quod in hæc verba decreverit. Si quis Episcopus prædicatur infamis, liberam habeat sententiam appellandi ad Beatissimum Episcopum antiquæ Romæ. quia habemus Petrum petram refugij, & ipsi soli liberâ potestate loco Dei sit jus discernendi secundum claves à Domino sibi datas, & omnia ab eo definita teneantur tanquam à Vicario Apostolice throni. Et in condemnatione Diocleti Patres sic acclamant: *Sanctissimus Archiepiscopus Magnæ Romæ. unâ cum ter Beatissimo Petro, qui est Petra & crepidus Catholica Ecclesiæ, & ille, qui est rectæ fidei fundamentum, (NB.) nudavit eum Episcopatus dignitate. Et in epist. Synodali ad Leonem gratulantur Patres: Quod tantum Antistitem Apostolicæ Sedis, unde religionis nostræ fons & origo manat, Dominus dederit. Et in epist. Synod. ad Patres Concilij Leo Papa negat dogma fidei à se contra Eutyben, & Dioscorum semel declarata, in dubium, aut disputationem vocari debere, neque Legatos à se mitti, qui rem decisam, definitamque in litteris ad Flavianum datis, examini verum subdi permittant, sed qui definita exequantur.* Hæc omnia evincunt, Papam errare non posse in causis fidei, nam si potest, cur non liceat, ejus sententias à Concilio examinari, emendarique? Sed audi ipsam Leonem: *Neque enim abiuncta est à vobis mea præsentia, qui in Vicariis meis adsum, & jam dudum fidei Catholicæ prædicatione non desum, ut qui non potestis ignorare, quid ex antiqua traditione credamus, non possitis dubitare, quid cupiam. Vnde, Fratres charissimi, rejectâ penitus audaciâ disputandi contra fidem Divinitus inspiratam, vana errantium infidelitas conquiescat: cum non liceat defendi, quod non liceat credi, cum secundum Evangelicas veritates, secundum Propheticas voces, Apostolicamque doctrinam, plenissime & lucidissime per litteras, quas ad beatæ*

memoriæ Flavianum Episcopum missas, fuerit declaratum, quæ sit de Sacramento Domini nostri Iesu Christi pia & sincera confessio.

ARGUMENTUM VI.

Præductus Author hic n. 6. argumentatur 6. sexta Generali Synodo tom. 3. Conciliorum relata. Ibi S. Agatho Papa in epist. ad Constantinum Augustum non permittit Concilio, ut aliter in causa fidei pronunciet, quàm suis Legatis Pontifex injunxerit, suaque definitioni nihil addi, nihil minus, sed juxta traditionem Apostolicæ Sedis, ut à Prædecessoribus suis conservata est, omnia definit. Hæc utique supponunt, Pontificem Romanum non tantum errare non posse, sed ejus etiam officij esse, regulam credendi, docendique Concilio præscribere. Sed hanc Pontificis infallibilitatem in eadem epistola (quam luminis laudibus extulit, approbavitque eadem sacra & generalis Synodus ad. 4. & 18.) aded clarè Agatho expressit, ut nihil clariùs dici poterit; sic enim loquitur: *Cujus admittite præfati, hæc Apostolica ejus Ecclesiæ, nunquam à trinitatis, in quolibet erroris parte deflecta est. Cujus auctoritatem, utpote Apostolorum unam Principis, semper omnis Catholica Christi Ecclesiæ, & universales Synodi fideliter amplectentes, in cunctis secuta sunt, omnesque Venerabiles Patres Apostolicam ejus doctrinam amplecti & sancti quidem Doctores orthodoxi venerati, atque sancti sunt: hæretici autem falsi criminationum obsequi secuti &c. Hæc Apostolica Christi Ecclesiæ, per Omnipotentis Dei gratiam à tramite Apostolicæ traditionis nuquam errasse prohibetur, nec hereticæ novitatis depravata succubuit: sed ut ab eisdem normam fidei Christianæ percipit ab interitibus suis Apostolorum Christi Principibus, illud tenens manet secundum ipsius Domini Salvatoris Divinam sollicitationem, quam suorum discipulorum Principi in sacris Evangelij fecit: Petre, inquit, ecce satanas expetivit, ut irrerit te, sicut, qui cribrat triticum. Ego autem rogam pro te, ut non deficiat fides tua: & tu aliquando conversus confirma fratres tuos. Confidat usque vestra Clementia, quoniam Dominus & Salvator omnium, qui fidelis est, & fidem Petri non defecturam promisit, confirmare cum fratre admonuit.*

Ex Concilij Africanis, quæ anno 644. quatuor Primates Africae in subiectis sibi Provinciis convocarunt, data est Synodalis ad Theodorum Papam epistola, in qua, inter alia: *Antiquis regulis sanctum est, ut quidquid, quamvis in remotis, vel in longinquo positum esset, non prius tractandum esset, nisi ad notitiam Alme Sedis Apostolicæ fuisset delatum, ut ejus auctoritate justâ que fuisset pronuntiata, firmaretur, indeque sumerent cætera Ecclesiæ, velut de natali suo fonte, prædicationis exordium, & per diversas totius mundi regiones, puritati incorruptæ manarent fidei Sacramenta saluti. Videatur Spondanus ad hunc annum Cr. & Acta Synodi Lateranensis sub Martino Papâ.*

sia ferendis quoad *formale* earundem specificativum errare non possit, licet errori obnoxium esse queat, quod in e-
jusmodi legibus est *materiale* quoad singulares circumstantias.

Explicatur & probatur ex eo, quod Summus Pontifex pro Univerſa Ecclesia ſanciendo leges ſemper reſpiciat ad fidei principia. Et hoc quidem dupliciter, declarando quandoque moralitatem aliquam, seu conſentaneam principijs fidei, atque tunc ad iſta reſpiciat in *actu ſignato*, nec adeo errori poteſt obnoxius eſſe in tali procedendi modo. Aliquando verò *ſimpliciter* præcipiendo moralitatem Verbo Dei conformem, atque tunc in *actu ſaltem exercito* reſpiciat ad fidei principia, quin talem conformabilitatem *ſignatè* definiat. Quandoquidem igitur utroque iſto modo leges pro univerſa Eccleſiâ ſancitæ per Oecumenicam Summi-Paſtoris authoritatem reducuntur in fidei principia, conſequens eſt, talem ſuper Eccleſiæ, adverſus quam portæ inferi prævalere non poſſunt, Petrâ fundatam authoritatem eſſe infallibilem, in legibus pro univerſa Eccleſiâ condendis.

P R O B A T I O I.

Petita ex ſequenti ratione Theologica.

121. **N**am in quibuſcunque legibus *Formale* eſt ipla rei præceptæ moralitas, quæ rectæ rationi conſentanea. Hæc verò licet in agibilibus *moralibus* ſit definita per lumen rationis naturalis: ubi tamen iſtud eſt Divinitus elevatum, & ad ſublimioris perfectionis ſtatum ſuper-naturalem, fidei lumine, ac infulſis *moralibus* etiam virtutibus mediantibus, traductum, voluit Deus honeſtatem naturalis etiam luminis ſphærâ circumſcriptam, ſub ipſiſmet Divinæ ſuæ revelationis, fideiſque principijs nobis eſſe manifeſtam. Sic enim Decalogi præcepta univerſa ſunt naturali lumini conſentanea, ac propterea exſpirante licet Veteri Lege, ſub cujus ſtatu ſcripta extant, etiamnum in Novâ Lege vigent. At verò hæc ipſa Decalogi præcepta fidei ſupernaturali lumine illuſtrata, ſunt principia, quibus oportet, ut conformetur quæcunque per Summum Pontificem præceptibilis moralitas. Hæc igitur reſpectu cujuſcunque legis ac præcepti ſe habens per modum *formalis* Specificativi, quantumvis lumini naturali ſit conveniens, vel maximè tamen, quatenus ſub eſt Eccleſiæ authoritati præceptivæ, ſupernaturalis rationis ſphæram attingenti, ut ſic reduci debet ad fidei principia. At in hiſce nequit errare Eccleſia, ejuſque Divinitus conſtituta, in Summo Pontifice reſidens, Oecumenica authoritas. Ergo iſta nequit etiam in legibus pro univerſa Eccleſiâ ferendis quoad harum *formale*, errori eſſe obnoxia.

Objeſtio.

Opponi poteſt. Noſtram concluſionem videri diſſentaneam Canonis *Si quando de Reſcriptis*. Ubi Pontifex reſcribit in hæc verba: *Aut mandatum noſtrum reverenter adimplas, aut per litteras tuas, quare adimplere non poſſis, rationabilem cauſam prætendas, quia patienter ſuſtinebimus, ſi non feceris, quod prævã nobis fuerit inſinuatione ſuggeſtum.*

Reſponſio.

Nam in concluſione ſuit conſultò facta diſtinſtio in legibus Eccleſiæ inter id, quod eſt *formale & materiale*, ex particularibus locorum, seu perſonarum circumſtantijs conſiſtens. At præallegatus Canon prævã inſinuationis ſuggeſtionem errori obnoxiam in Pontifice ſupponens, aperte loquitur de eo, quod eſt *facti*, pendens ex naturalibus circumſtantijs. Sub ejuſmodi adeo errore adhuc locus eſt Eccleſiæ infallibilitati, circa *formalem* legis rationem, seu *moralem* honeſtatem, tanquam *intrinſecum* ejuſmodi præcepti finem, ac *Formale* ſpecificativum motivum.

Iterata objeſtio.

Inſtari poteſt ex parte adverſa. Directos Pontifices videri erraſſe in aliquibus legibus contra bonos mores, aut jus Divinum tradendis. *Inprimis enim in Cap. Cùm eſſet. De Teſtamentis*. ſic habetur: *à lege Divinã alienum, & ab inſtitutis ſanctorum Patrum, Eccleſiæ que conſuetudine alienum eſſe, quod teſtamenta non valeant, niſi coram ſeptem teſtibus.* At hoc legibus Imperialibus, & plurium nationum conſuetudine firmatum, haud pugnare cum jure Divino.

2. In Canone *Licet. De ſponſa duxum*. ubi cùm definiretur, *mulierem, qua per conſenſum legitimum nupſit alicui, non poſſe cum alio viro validè contrahere, etiamſi huius nupſerit, ſicut à quoque copulã: ſuperaddi in hæc verba: Quomodo aliter à Prædeceſſoribus noſtris fuerit judicatum.* Num ergo iſtos Alexandri III. prædeceſſores, dicendum eſt, judicãſſe contra jus Divinum, vi cujus Matrimonij vinculum prius contractum, prohibet Matrimonium cum alio contrahendum?

3. Stephanus VI. irritavit ſui prædeceſſoris Formoſi acta univerſa, juſtitieque *ut ab ipſo illegitimè ordinati denudè ordinarentur.* An non igitur Stephanus ille decrevit adverſus irrevocabilitatem Sacramenti Ordinis Divinitus ſancitam?

4. In *Cap. Per Venerabilem. Qui filij ſunt legitimi*, decrevit Pontifex, *legem Deuteronomij non eſſe abrogatam.* Hoc verò pugnat cum lege Evangelij Chriſti.

5. *Cap. Laudabilem. De converſione iſidoriani.* dicitur Cæleſtinus III. ſanxiſſe, quid per unius conjugis hæreſin ſolvatur Matrimonium. Ac iſtud adverſatur indiſſolubilitati Matrimonij Divinitus ſancitæ.

6. In *Extrayagante Exijt. De verborum ſignificatione.*

nificatione. definit Nicolaus IV. perfectam paupertatem, quam Christus tenebat, & docebat, ne quidem in communi admittere verum dominium temporalium. At oppositum statuit Ioannes XXII. in Extravag. Ad conditorem: & in Extrav. Quia quorundam, definiens, hæreticum esse, qui dicit, Christum docuisse talem paupertatem. An non ergo alteruter Pontificum in hoc erravit?

Responsio.

130. Nam 1. dici potest Canon præallegatus Cùm esset, loqui de Testamentis ad pias causas: discretè namque dicit: septem testium necessitatem in Testamento esse à lege Divinâ alienam, quatenus repugnat Sanctorum exemplis, Ecclesiæque consuetudini. Hæc autem consuetudo complectitur præcisè causas pias. Quemadmodum igitur ad has non extendit se illa de septem testibus sanctio, sic à lege Divinâ alienum est, morientium libertatem, ac dominium in bonis suis in tantum coarctare, ne possint absque illâ solemnitate testari, vel legare ad pias causas.

131. 2. Canon Licet, dum meminit prædecessorum Pontificum aliter iudicantium, nihil dicit de lege aliquâ, hanc in rem sanctâ in ordine ad universalem Ecclesiam: sed intelligi debet de iudicio privato, in quo Summus Pontifex errori obnoxius esse potest.

132. 3. Neque Stephani Papæ error fuit in sancienda lege universalis, sed in facto, & in sententiâ privatâ.

133. 4. In Capitulo Per Venerabilem. loquitur Pontifex de istâ Divinitus sancitâ lege Deut. 17. Si difficile, & ambiguum iudicium esse perspexeris, ascende ad locum, quem elegit tibi Dominus. Hanc igitur legem dicit Pontifex in Novâ etiam Lege observari debere. At quo modo non sub formalitate Veteris Testamenti propriâ, ut iam ascendendum sit ad locum, quem Dominus pro illo statu elegerat, sed sub Novâ Legis Divinitus sancitâ formalitate, ut locus à Deo in hunc finem electus intelligatur esse Sedes Apostolica. Quod igitur eo loco Deut. erat Divinitus sancitum, debet in Novâ Lege observari per quandam adimplerionem adumbrationis ita præludentis, ut ad altiore tamen statum nunc elevata fuerit.

134. 5. Quod ex Cap. Laudabilem. allegatur, non habetur in huius Canonis texto. Et si quidem in antiquioribus Decretalibus aliquando extitisset, sed postea expunctum fuisset, huius expunctionis causa erat, quod à Calixtino III. non esset sancitum ex Cathedrâ de hæreticis caractere Baptismatis insignitis, sed de ijs, qui suâ malitiâ Baptismatis valori infidiabantur. Constat enim tam ex contextu ejus Canonis, quàm ex titulo universali de Conversione infidelium, ibi non esse sermōnem, nisi de illis infidelibus, qui validè latet non sunt insigniti Baptismate. Quia proinde Hæretici nomen complectitur sectam ab Ecclesiâ sanctâ deficientem, cujus nomine Originarij latet veniunt etiam Saraceni, de quibus in eo Canone sermo est, idcirco nomen illud meritò expunctum fuit ab illo Ca-

none, utpote æquivocum, dum plerumque quidem significat sectam Baptismatis valorem minimè auferentem, subinde tamen denotare potest sectam in suâ origine ab Ecclesiâ deficientem, sed eòsque progredientem, ut Baptismate sublato, jam sit in censu infidelium paganorum.

6. Ex Bellarmino de Romano Pontifice cap. 135. liquet, illos Summorum Pontificum in speciem discrepantes Canones, re ipsâ minimè discordare, vel aliquid Divinæ doctrinæ contrarium ex alterutra parte sancire. Nam in primis Nicolaus IV. non definiendo, sed suam explicando sententiam solummodò pronuntiavit, paupertatem, quæ nec in communi, nec in particulari quidquam possidet, esse perfectiorem, atque magis meritariam: quod Ioannes XXII. directè non impugnavit, sed tantùm renuntiavit iuri, quod Pontifex Romanus habere dicebatur in possidendis omnibus Fratrum Minorum bonis. Deinde in ea, quam Christus tenebat, paupertate non dissentiebant Nicolaus & Ioannes: hic enim sanciebat quidem, hæreticum esse sermonem illum, quo dicebatur Christus nunquam habuisse aliquid proprij: ille verò asseruit, Christum equidem tantam aliquando servasse paupertatem, ut neque in communi, neque in particulari aliquid haberet, aliquando tamen admisisse aliquid in communi, quia Iudas loculos habebat. Quæ proinde si inter se combinentur, nihil habent contrarietatis.

PROBATIO II.

Dèsumpta ex Decreto Gratiani ex causa

24. q. 1.

Ibi namque in Cap. Hæc est fides. discretè dicitur, in Papa esse Petri fides & sedes. Et Cap. Schisma. pronuntiatur schismaticus, qui non credit, quod Romanus Pontifex credendum præcipit. Porro in Cap. Arcelâ. traditur sancta & Apostolica mater omnium Ecclesiarum per Deo omnipotentis gratiam à tramite Apostolicæ traditionis nunquam errasse, neque hæreticis novitatibus depravatam succubuisse, sed ut in exordio normam fidei Christianæ percepit ab Antiquioribus suis Apostolorum Christi Principibus illibatum finitè manere. In Cap. Memor sum, habetur insuper Pontificem præsidere Ecclesiæ sub illius nomine: scilicet Petri, cujus fides nullam hæresin unquam fovit, sed omnes hæreses destruit. Quandoquidem igitur Petri fides ac sedes ita sint conjunctæ, ut, qui à dogmatibus per hanc credi iussis, se separat, sit schismaticus, utpote divius ab Ecclesiâ, illibate tenente fidei Christianæ normam ab Apostolis traditam, evidenter hinc sequitur, Papam, ex Cathedra, id est sede Petri, hoc inseparabiliter innixâ, nec ullius unquam hæresis consortio, sed cunctas econtra hæreses destruentem decernentem, ex Divina ordinatione proflus immunem esse à fidei erroribus.

Quare meritò reformidanda est Hadriani Papæ constitutio in Cap. Generali 25. q. 1. ita decernentis: Generali decreto constitutus, ut execrandum anathema sit, & veluti prævaricator Catholica fides semper apud Deum existat, quicumque Regum,

Ccccc

Regum,

Disputat. IV. Objectio. Responsio. Itera objectio. Nihil potest ex parte adve...

Regum, seu Episcoporum, vel Potentum deinceps Romanorum decretorum censuram in quocunque crederit, vel permiserit violandam,

PROBATIO III.

Prioris continuativa ex decreto Gratiani dist. 12. & 19.

138. **E** Tenim in Cap. Non decet. dist. 12. Calixtus Papa ita rescripsit: Non decet à Capite membra discedere, sed juxta sacrae Scripturae testimonium omnia membra Caput sequantur. Nulli verò dubium est, quòd Apostolica Ecclesia mater est omnium Ecclesiarum, à cujus vos regulis nullatenus convenit, deviare. Eadem dist. Cap. Præceptis. Gregorius Papa Episcopis per Galliam, Germaniam, & universas provincias constitutis sic rescribit: Per obedientiam, quæ à sancta Romana Ecclesia & Apostolica auctoritate jussa sunt, salutem implentur, si ejusdem sanctæ Dei Ecclesie, quæ est Caput vestrum, communionem habere desideratis. In Cap. Romanorum dist. 19. Nicolaus Papa mandat, ut quod Apostolica probavit Ecclesia, teneatur acceptum. Eadem dist. in Cap. Sic omnes. Agatho Papa dicit: Omnes Apostolicæ Sedis sanctiones accipiendas esse, tanquam ipsius Divini Petri voce firmatae sint. Quid ergo clarius dici potuisset ad stabilendam Papæ ex Cathedra Apostolica loquentis in rebus fidei infallibilitatem, in vicibus oporteat, omnia Ecclesie membra sequi Caput in tantum, ut quisquis ea, quæ Apostolicam auctoritatem sunt jussa, non adimplerit, à sanctæ Dei Ecclesie communionem sit alienus, non aliam ob rationem, nisi quia Sedis Apostolicæ sanctiones perinde sunt accipiendæ, ac si ipsius Divini Petri voce firmatae essent. Ad quam proinde Petri in Romano Pontifice etiamnum loquentis vocem, merito Clerus Gallicanus suam faciat reflexionem, cum, uti S. Leo in epist. 87. ad Episcopos Viennenses, Cap. Ita Dominus. dist. 19. relatus scripserat: Christus Petrum in consortium individuae unitatis assumptum id, quod ipse erat, voluit nominari dicendo: Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam: ut sic æterni ædificatio templi mirabili munere gratiæ Dei in Petri soliditate consisteret.

S. IV.

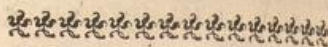
Corollarium.

139. **H**inc coronidis loco lubuit Clerum Gallicanum ad sequentes sacros Canones non tam revolvendos; quam verbo & opere amplectendos invitare. Quorum primus Paschalis Papæ in Cap. significasti. De elect. ita se habet: Ajunt, in Concilij statuto non inveniri, quasi Romana Ecclesie legem Concilia sua præfixerint, cum omnia Concilia per Romani Pontificis auctoritatem & facta sint, & robur acceperint, & in eorum statutis Romani Pontificis patenter excipiatur auctoritas. Cum igitur à Sede Apostolica vestra insignia dignitatis exigitis, quæ à B. Petri tantum Corpore assumuntur, dignum est, ut vos quoque Sedis Apostolicæ subjectionis debita signa sol-

vatis, quæ vos cum B. Petro tanquam de membris habere, etiam Catholici Capituli unitatem servare declarant.

Secundus verò Innocentij IV. Canon in Cap. Majores. De Baptismo. sic decernit: Majores Ecclesie causas, præsertim articulos fidei controversos, ad Petri Sedem referendos intelligi, qui, cum quaerenti Domino, quem discipuli dicerent, ipsum esse, respondisse notabat: Tu es Christus Filius Dei vivi: & pro eo Dominum exorasse, ne desiciat fides ejus.

Tertius denique Lucij III. Canon in Cap. Ad absolvendum. De hæreticis. vinculo perpetui anathematis innodat universos, qui de Sacramento Corporis & Sanguinis Christi aliter sentiant, aut docere non metuant, quam sancta Romana Ecclesia prædicat, & observat, &c. Quomodo autem horum Canonum firmitas subsisteret, si Romanæ Ecclesie Capituli, Summi Pontificis ex Cathedra loquentis, in rebus fidei jadicium non esset infallibile?

DISQUISITIO V.

An ex unanimi Patrum consensu & præxi Ecclesie, rationeque Theologiae demonstrari possit Papæ in rebus fidei omnimoda & irrefragabilis infallibilitas?

S. I.

Referuntur Patrum hæc de sententia.

Author de libertatibus Ecclesie Gallicanae lib. 7. capp. 6. 7. 8. & 9. ab auctoritate SS. Patrum fuse probat certitudinem iudicij Summi Pontificis in fidei questionibus. Ad quem proinde Authorem, ne longior esse debeat, hic remitto Lectorem. Exinde cap. 10. exhibet antiquioris, imò & modernij Cleri Gallicani sententiam de iudicio Papæ in rebus fidei. Toti, inquit, Clero Gallicano, tribuendum non est, quod gestum est ab Episcopis Parisijs congregatis. Non enim conventus ille, qui non errandi privilegium Summo Pontifici adimere tentavit, Concilium Nationale erat, nec ij, ex quibus constabat, aliorum procuracionem ad definiendas eas questiones acceperant. Imò admodum odiosa reliquis omnibus, vel fere omnibus in Gallia, sicut & in omnibus alijs Nationibus, visa est declaratio illorum Episcoporum, vel ob id saltem, quòd tunc temporis edita esset, cum non aliò spectare posse videretur, quam ut Summum Pontificem pro Ecclesiarum Gallicanarum libertate contententem deterreret.

Si autem ex cæteris (quod præsumendum non est, saltem de multis) poenarum in edito Regio declarationem illam confirmante contentarum metu, aliqui ad istorum sententiam accederent, audienda potius esset Gallicana Ecclesia, tunc temporis loquens, cum minus suspectus erat ejus clamor. Episcoporum illius Nationis tum seorsim, tum simul,